

STEVE BERRY

AZ ELVESZETT PARANCS

„Vitathatatlanul a műfaj mestere”

Dan Brown

ELSŐ FEJEZET

NYUGAT-ARKANSAS

MÁJUS 25, KEDD, 13:06

COTTON MALONE A KINGSRE ÖSSZPONTOSÍTOTT.

A vadászat három órája kezdődött, miután kilépett egy közeli hegytetőn a turistaházból, majd onnan harminckét kilométerre kitették a 7116 négyzetkilométeres Ouachita védett erdő északi peremén, ősi tölgyek, bükkfák, cédrusok és szilfák sűrűjében. A rengeteg, amely mágnesként vonzotta a természetkedvelőket, 150 éve zsványok menedéke volt, a hegyvidék és a vadon kiváló rejtekhelyet kínált embernek, zsákmánynak egyaránt.

Az Amerikai Történeti Múzeum boldogan elfogadott megbízásából került ide. Általában volt főnöke, Stephanie Nelle szokta beszervezni vagy felfogadni, ám a felkérés ezúttal magától a Smithsonian Intézet kancellárjától, az Egyesült Államok főbírójától érkezett, aki elmagyarázta a problémát, és adott Malone-nak annyi információt, amennyivel fölkelte a figyelmét. Ráadásul gavalléros 25 ezer dolláros díjazást ajánlott melléjük. Igazság szerint Malone ingyen is vállalta volna, mert a gyengéje volt a Smithsonian.

Különben is, ki nem szeret elásott kincsekre vadászni?

Az erdő, amelyet északon az ozarki zord fennsík, délen a cakkos Ouachita-hegység határolt, bővelkedett völgyekben, kilátókban, hátságokban, barlangokban, folyókban és patakokban, egyszóval paradicsom volt, ahol Malone még

sosem járt, és ez újabb okot jelentett, hogy elfogadja a felkérést.

Huszonegyedik századi technológiával, vagyis fémdektorral és GPS-szel érkezett, továbbá megkapta a kezdő koordinátákat. A GPS segítségével haladt előre az erdőben, egyre közelebb a ponthoz, amelyben a több ezer kilométeres magasságban haladó műhold remélhetőleg felismeri a kincs X-szel jelölt helyét.

Izgalmas vállalkozás volt.

Egy Martin Thomas nevű könyvtáros, az Amerikai Történeti Múzeum munkatársa régi térképek, jegyzetek és naplók zárt gyűjteményét tanulmányozta a Smithsonian óriási archívumában. A dokumentumok részletesen ismertették a Smithsonian egyik nyomozását 1909-ben, amelyet megelőzően sor került egy expedícióra Arkansas nyugati részében. Az út egyetlen eredménye az volt, hogy a vezető tudóst megölte két vadász, akik szarvasnak vélték. Lehetett baleset, de Cotton nem volt elég naiv elhinni, hogy egy vidéki seriff ne falazna a választóinak, márpedig a falusi Arkansas a huszadik század elején maga volt a megtestesült *vidék*.

Ahol könnyű a szőnyeg alá söpörni dolgokat.

A GPS-en villogtak a számok.

Malone módosított az útirányon, és keresgélt tovább a fák között. Az utóbbi három napot DC-ben töltötte, ahol átrágtta magát ugyanazokon a feljegyzéseken, papírokon, térképeken és aktákon, amelyek felkeltették Martin Thomas figyelmét. Az intézet kancellárja engedélyezte a hozzáférést. Hosszan olvasott arról, hogy mire számíthat az arkansasi terepen. Az újabb keletű feljegyzések, amelyeket magától Thomastól kapott, leírtak egy különleges jelzést, amelynek a koordinátáit is megadták. A jelzésre még valamikor régen akasztották rá azt a meghatározást, hogy „a térkép fája”.

Az előtérben egy segítőkész portás azt is elárulta, nagyjából milyen környéken keresse a fenséges bükkfát.

A GPS sípolt. Az X a pontos helyen volt.

És ott állt a bükk.

Legalább tizenöt méter magasra nőtt. Kérgébe 65 vésetet vágtak. Malone ezt onnan tudta, hogy Thomas, aki egy hónapja járt itt, összeszámolta őket. Csakhogy történt egy incidens. Lövésektől ragyas, fejetlen bábut akasztottak az ösvény fölé. Úgy lógott egy fáról a kilótt töltényhüvelyek kupaca fölött, mint egy lincselés áldozata. Körös-körül fordított kereszteteket mázoltak a fákra. A bábutól madzag vezetett a töltényhüvelyekig. Az üzenet egyértelmű volt.

Menj innen!

Hatásos üzenet is volt, mert Thomas elmenekült.

Ám ezúttal egy profi jött, aki megszokta a balhét.

Odament a fához, megvizsgálta a véseteket. Ujjait lassan végigfuttatta egy madáron, egy harangon és még valamin, ami talán lábatlan ló lehetett. Malone a természetrajzi múzeum egyik botanikusától hallotta, hogy a bükkfa vékony, sima kérge lassan nő, és nem repedezik, így ha belevésnek valamit, az még évtizedekkel később is látható. Sok vésetet megtöltött a moha, másokat eltorzított a fa növekedése, de többnyire olvashatók voltak. Malone hozott a hátizsákjában egy puha műanyag kefét, amellyel vigyázva letakarította a mohát. Újabb betűket és jelképeket talált alatta. Szívesen tanulmányozta volna őket alaposabban, hogy kihüvelyezze a lehetséges értelmezéseket, de pillanatnyilag nem voltak fontosak. Inkább úgy tekintette a bükköt, mint egy kiindulási pontot, és keresni kezdte a másik fát.

Meg is pillantotta. Tíz méternyire.

Magas vörös tölgy volt, amelynek koronáját még valamikor régen metszették vissza rendellenes minta szerint, és

azóta az ágak olyan hosszúra nőttek, mint egy-egy kapufa. Malone fölfedezett a fa mellett egy ösvényt, és rászegezte a GPS-t. Egyenes vonalat kellett leírnia a bükk és a tölgy között, ami azt jelentette, hogy észak felé menet a hosszanti GPS-szám állandó marad, csak a szélessége változik. Ugyan hogy csinálták évtizedekkel ezelőtt, amikor csak a hozzávetőleges számításokra hagyatkozhattak?

Elindult a ritkás aljnövényzetben, a sűrűn álló fák között. A tavaszi lombmennyezeten átszűrődő napfény mintákat rajzolt a földre. A hőség és a nyirkosság úgy borult Malone ragadós bőrére, mint egy törülköző, eszébe juttatva gyerekkorát Közép-Georgiában.

Nem egészen húszméternyire a térkép fájától talált egy kőrakást, amelyet vastagon benőtt a moha. Előre figyelmeztették, hogy ezt a tereptárgyat keresse. Lehajolt, megvizsgálta a köveket, eltávolította a kefével a zöld patinát. Majdnem a talaj szintjén talált egyet, amelybe a hetes számot vésték.

Már elhalványult, de még ott volt.

Fölemelte a szoftball nagyságú sziklát, megfordította. Gyorsan végighúzta rajta a kefét, és talált két betűt.

DK.

Azt már megtanulta, hogy sok jelzést tudatos szándékkal helyeztek el az erdőben. Ott vannak, de még sincsenek ott, annyira szem előtt vannak, hogy senki sem néz rájuk. Ez a sziklarakás volt rá a tökéletes példa. Értelmetlen, hacsak nem szentelünk neki különös figyelmet. Eszébe jutott valami, amit a nagyapjától hallott:

Miért rejted el a kincset, ha nem azért, hogy megtaláld?

Amilyen igaz.

Tehát feltételezzük, hogy a *DK* azt jelenti: délkelet. A hetes? Ki tudja? Valószínűleg csak félrevezetés. Annak, aki látta, valószínűleg sose jutna eszébe, hogy megfordítsa. De aki nem tudatlanul jött ide, hanem azért, hogy elvigye, amit

elrejtettek, annak úgy kiabál a hetes, mint egy jelzőtábla. Továbbá a titkos szervezet számára, amely állítólag elrejtette a kincseit, a hetes egy szimbólum, amely azt mondja: „Felvonóhíd leengedve, tiszta a levegő.” Ez mind a belső használatra szóló, titkos nyelvükhöz tartozik.

Bekapcsolta a fémdetektort. Eddig azért nem tette, hogy takarékoskodjon az elemmel. Délkelet felé fordult, amerre visszajut a térkép fájához, és felkészült. Az 1909-es úti beszámoló egynél több álcázott jelzést említett.

Leleményes biztonsági berendezés volt ez, az emberi találékonyság meggyőző példája.

Egyik kezében a GPS-t fogva majdnem a földig engedte le a fémdetektort, és előre-hátra söprögetve haladt tovább egyenes vonalban délkelet felé. Miután megtett tizennyolc métert, a készülék jelzett. Malone mindent lerakott, és előkeresett hátizsákjából egy összecukható ást. Letérdelt, és óvatosan ásni kezdett a lelet fölött. A puha föld nedves koloncokban tapadt az ásóra. Tizenöt centiméter mélyen talált egy vastagon rozsdás ekevasat. Vigyázott, nehogy elmozdítsa. Tanulnia és következtetnie kell belőle.

Annyi földet távolított el róla, hogy lássa, merre mutat. Délnyugatra.

Csodálatos, hogy egyáltalán itt van még a tárgy. Az 1909-es feljegyzésekben azt olvasta, hogy a lópatkókat, csákányvasakat, baltafejeket és természetesen az ekevasakat tíz-tizenkét centiméter mélyre ásták, ami elég volt ahhoz, hogy észrevétlenek maradjanak, de ahhoz már nem, hogy iránytüvel ki ne lehessen mutatni őket. Húzzunk el egy iránytűt a földbe ástott vas fölött, és a tűje reagálni fog, ugyanúgy, mint a mágnes közelében a gemkapocs is elkezd mágnesként viselkedni. Egy hónapja Martin Thomas is kipróbálta az elméletet egy új ekevassal, és följegyezte, hogy működött. Nem volt olyan jó, mint a magnetométer, de

nem lehetett letagadni a rokonságot. Csak az időtényezőzt felejtették ki az egyenletből. Az oxidáció gyengíti a mágneses képességet, ma már hihetőleg semmire sem lenne jó egy iránytű. Szerencsére itt a modern technológia.

Repesett a szíve a várakozástól. Ez már izgalmas! Hogy élvezné a nagyapja!

Holott ez nem tréfa, mert valamikor régen egy ember belehalt. Martin Thomast pedig csak nemrég ijesztgették.

Így hát nem lankadó éberséggel szedte össze az eszközeit, és elindult délnyugat felé. Megint csak tizennyolc méterrel később talált egy újabb elásott jelzést, ezúttal egy fejszevasat, amely továbbra is délnyugat felé mutatott. Malone óvatosan járt és óvatosan ásott, mert errefelé hemzsegték a csörgőkígyók. Most is előbújhatott néhányuk, élvezik a meleg délutánt. Újabb ok, hogy a tokba tett Beretta itt legyen közel a hátizsákban.

A vektor egyenesen visszavezette a térkép fájához, a jókora háromszög bezárult. Most már tudja, hova összpontosítson. Az arkansasi vidékből csak ez a háromszögnyi maradt játékban, amit most határolt be.

A háromszög közepére indult.

Napszemüvegének fényvisszaverő, matt fekete tükre mérsékelte a napsütés kíméletlen izzását. A lombok között madarak, mókusok, rovarok zsinatoltak. Csodálatos ez az arkansasi gyöngyszem, ahogy itt megbújik az ország közepén. A világ vége volt másfélszáz éve, és azóta se sokat változott, azt leszámítva, hogy a nemzeti park őrsege ma már gondoskodik róla, hogy minden megmaradjon eredeti épségében. Malone nem tudta, belül van-e még a parkon, de ha nincs, akkor is nagyon közel jár hozzá.

Történelme során elhanyagolható mennyiségű aranyat bányásztak Arkansasban, ettől függetlenül legendák szóltak mesés gazdagságáról, és nem ám olyasmiről, ami tiszta vi-

zű patakokból vagy telérekből származik. Arkansas kincset idehozták. Az eredeti mesékben a XVI. századi spanyolok ásták el az aranyukat mindenfelé az amerikai Nyugaton és Középnjugaton. Ám az erdő jó búvóhelyet kínált a latroknak is. A XIX. században jött egy új társaság.

Az Aranykör Lovagjai.

Azok nagyon berendezkedtek itt.

A háromszögnek majdnem a közepén magasodott egy juharfa, törzsén hosszú, függőleges vágással, amelyet majdnem benőtt a kéreg. Alig lehetett észrevenni. Mégis itt volt.

Malone leengedte a magnetométert, és megkerülte vele a fát. A műszer valósággal felvisített. Malone ismét letérdelt, és vigyázva ásni kezdett. Tizenkét centiméter: semmi. Ásott tovább. Körülbelül harminc centiméter mélyen valami keménybe ütközött az ásó, valamibe, amit olyan mélyre rejtettek, hogy semmiféle iránytűvel se lehessen felkutatni.

Tudta, hogy ez mit jelent: a díjat, amelyet csak az találhat meg, aki megfejtette a jelzéseket, és tudja, hogy pontosan hol ásson.

Igen, ez valóban az Aranykör Lovagjainak a kincse.

Letakarította róla a rögöket, és előbukkant egy üvegpalack, amelynek fémkupakját réges-rég megette a rozsda. Kiemelte a földből. Nagyjából akkora volt, mint egy kétliteres tejesüveg, tele szoros oszlopokba rakott aranypénzekkel, amelynek ragyogásából szinte semmit sem vett el az idő. Vajon mennyit érhet? Arra utasították, hogy fényképezzen le mindent, mielőtt megvizsgálja, úgyhogy a földre helyezte a palackot, megkereste a telefonját, és bekapcsolta a kamerát.

Éppen el akart löni pár képet, amikor meghallott valamit.

Mozgást.

Gyors mozgást.

Közeledő gyors mozgást.

Előrántotta hátizsákjából a Berettát, és megpördült, de már csak egy sötét alakot és a puska ismerős formáját érzékelte.

Ahogy jönnek felé.

Aztán semmi.

MÁSODIK FEJEZET

KELET-TENNESSEE, 16:50

DANNY DANIELS UTÁLTA A TEMETÉSEKET, HA csak tehetette, elkerülte őket. Elnöksége idején is kevés temetésre ment el, másokat tisztelt meg az ünnepélyes feladattal. Most, hogy nem volt többé elnök, nem volt kit küldenie. Bár mindegy, mert ezért a temetésért úgylis kivételt tett volna.

Maryville-i városi tanácsnok kora óta ismerte az elhunytat, abból az időből, amikor Alex Sherwood az állami parlamentben szolgált. Együtt emelkedtek föl, ő a tennesseei kormányzó rezidenciájából került be a Kongresszusra át a Fehér Házba, Sherwood előbb a tennesseei képviselőház, majd a szenátus elnöke lett. Két vidéki fiú, akik a maguk útján jutottak el a sikerhez.

Két elnöki mandátuma alatt mindig számíthatott Alexre. Tudta, hogy régi barátja szeretett volna elnök lenni, de ez nem következett be. Alex gyorsan dicsért, és nem szeretett hibát találni az emberekben. Túl jó volt. Az elnökségnek számos módja van: nemcsak dönteni kell tudni, de meggyőzni is tudni kell az embereket, hogy tudjuk, mit csinálunk. Ehhez időnként basztatni kellett másokat, azt pedig sose tanulta meg az öreg haver. Alex fegyvere az udvariaság, a kedvesség, a ráció volt, ami sokszor egyszerűen nem jön be.

Lusta eső szitált a sűrű tavaszi égből. Esernyők védték a gyászolókat. Danny otthon hagyta a magáét, csak egy

esőkabátot kapott fel, hogy ne ázzon el az öltönye. Elnöki mandátuma négy hónapja lejárt, és ő hazatért a tennesseei Blount megyébe, hogy új életet kezdjen.

– Kérem, csatlakozzanak hozzánk – mondta a lelkész, közelebb invitálva a megjelenteket a sírhoz.

A templomba ötszáznál is többen jöttek a nyilvános szertartásra. Ám ide, a fáktól árnyalt öreg temetőbe, az Appalache keleten ködlő lábához nem egészen száz embert hívtak meg a rokonok és a régi barátok közül. A sajtót kizárták. A szenátust a többségi vezető és nyolc kollégája képviselte. A Kongresszus ugyancsak küldött egy csoportot, magának a képviselőházi elnöknek a vezetésével. Danny sose bírta a jelenlegi házelnököt, a dél-karolinai Lucius Vance-t, mert öntelt, fontoskodó pöcs volt. Más párthoz tartoztak, más államból származtak, másképp gondolkodtak. Vance mesteri ügyességgel tudott egyszerre mindenkinek a szája íze szerint beszélni, támogatást kibulizni, a mandátuma megtartásához szükséges, unalmas aprómunkákkal zsonglőrködni. Hozzánőtt a Házhoz, megszokta, hogy kétévenként újraválasztják, és sohasem feledkezett meg róla, milyen gyorsan csap át a köznép szeretete utálatba. Ez a tapasztalat és húsz év szolgálati idő végre annyi politikai tőkét fialt, hogy kilenc éve megválasztották a Kongresszus hatvankettedik elnökévé.

Danny valamikor rajta tartotta a szemét az ellenzéken, tudott minden lépésükről. Mikor is volt az? Ja, négy hónapja. De már nem. Mit számít? Volt elnökök ritkán érdekesek. Egyetlen dolguk eltűnni a feledésben. Ám Vance, a szabatos, praktikus Vance még ugyancsak nem állt le, és keményen tartotta a hatalom gyeplőjét. Nyolc éven át tüske volt a Daniels-kormány körme alatt, igyekezett minden lehetséges módon zátonyra futtatni mindent, amit a Fehér Ház javasolt.

És ez gyakrabban sikerült neki, mint nem.

Bár ez többé nem Danny problémája.

Ezért fájjon Warner Scott Fox elnök feje, akinek megvan az előnye, hogy ugyanahhoz a párthoz tartozik, mint Vance.

Bár lehet, hogy ez semmit sem nyom a mérlegen.

A Kongresszus rendszeresen felfalja a gyermekeit.

A gyászolók összegyűltek a sír mellett állított, nagy sátor alatt. Diane, Alex özvegye, ültében összekulcsolta a kezét. Sherwoodék házassága sokáig tartott. Nem úgy, mint Dannyé, amelynek immár vége. Pauline és ő aláírták a válási papírokat. Közös megegyezéssel július elsejét választották arra, hogy hivatalossá tegyék kapcsolatuk megszűnését. Addigra az emberek rég elfelejtik az Egyesült Államok előző elnökét és a First Ladyt.

Érdekes, hogy megváltoznak a dolgok.

Nem is olyan régen ő volt a világ legfontosabb embere. Ezek dolgoztak napi huszonnégy órában, hogy elnyerjék a tetszését. A világ leghatalmasabb hadseregének parancsolt. Döntései százmilliók életét befolyásolták. Most ismét közpolgár. Persze, nem is olyan régen Alex Sherwood még élt, úgyhogy Dannynak semmi alapja a panaszra. Pauline láthatólag boldog volt új életével és szerelmével. Danny pedig boldog volt Stephanie Nelle-lal. Egyesek talán azt mondanák, ez elég furcsa. Danny azt mondta rá, hogy ez a világ sora. Teljesítette a kötelességét, szolgálta a hazáját. Pauline is. Ideje, hogy ezentúl magukat szolgálják.

Kezét zsebre dugva elindult a vizes gyepen. Kavicsok csikorogtak a talpa alatt. Megállt a sátor legszélén, ahol még a ponyván kopogó esőben is hallhatta a lelkészt. Itt volt a kormányzó, egy másik barát, a tennesseei parlament küldöttségével. Diane ügyelt a protokollra, egyetlen kulcs-szereplőt sem hagyott ki.

A lelkész rögtönözve beszélt életről és halálról, majd ártért Alexre, akit személyesen ismert. A másik dolog, amit Danny utált a temetésekben, a lelkészek voltak, akik megjátszották magukat. Bár ez itt szívből beszélt. Danny váratlanul öregnek érezte magát, holott nem volt oka rá. Hamarosan betölti a hatvanötöt, jogosult lesz betegbiztosításra, amit nem fogad el, mint ahogy visszautasította a titkosszolgálati védelmet is, amelyet felajánlanak a volt elnököknek. Egyéb sem kell neki, mint még több dada. Eljött az idő, hogy minden téren szabad legyen.

Volt itt egy kisebb titkosszolgálatos osztag is a házelnök védelmére. Vance a sátor előtt állt esernyővel. Igen mutató jelenség volt sűrű, fekete hajával, rézbarna szemével. Az országos színészközvetítő sem küldhetett volna külön példányt egy házelnök szerepére. Tizenöt év volt közöttük, bár Danny legalább ezeröt száznak érezte. A hatalom fölpezsdíti, de le is strapálja az embert, pláne, ha két turnust húzott le a Fehér Házban.

Találkozott a tekintete Vance-ével, amelyben annyi érzelem volt, mint egy kirakati bábuéban. Kétségtelenül arra tervezték, hogy semmit se áruljon el. Majd a jelenlegi házelnök egy könnyed biccenéssel nyugtázta az Egyesült Államok volt elnökének létezését. Danny le volt nyűgözve. Ez nagyobb udvariasság volt annál, mint amire Vance az elmúlt nyolc évben méltatta. Bár könnyű kegyesnek lenni azzal, aki már nem árthat.

Amitől Danny még öregebbnek érezte magát.

Segítőcsoportot kellene szerveznie. Az lenne a neve, hogy MANEFOI. Már Nem Fontos Illetők. Emberekből, akik kölcsönösen segítenének egymásnak megszabadulni a hatalomfüggőségtől. Vannak, akik boldogan távoznak a közhivatalból. Mások emberbaráti tevékenységgel vezetik le az energiájukat. Páran csak a pénzt rakják gúlába.

Aztán vannak a játékosok, mint Danny Daniels, akik nem sok máshoz értenek. Neki nem volt szitokszó a *politikus*. Egyszerűen olyasvalakit jelentett, aki kompromisszumokat köt. Mert így működik a világ. A politika alfája és ómegája nem a látomás, hanem a megegyezés. Soha, senkinek – se neki, se Lucius Vance-nek, se Warner Foxnak – nem sikerült még száz százalékgig keresztülvinni az akaratát. A trükk abban állt, hogy a lehető legtöbbet kellett kihozni minden lehetőségből. *Ha az üzlet, amit akarsz, nem lehetséges, akkor kösd meg a legjobbat, ami köthető.* Ez volt Danny jelszava, és a Lucius Vance-félék összehangolt erőfeszítései ellenére is igazán tiszteletre méltó sikereket ért el a törvényhozásban.

A lelkész végzett a beszéddel. Az üres arcú gyászolók vonulni kezdtek a koporsó mellett, főhajtásokkal, szelíd érintésekkel, és őszintén együttérző pillantásokkal róva le tiszteletüket. Danny figyelte, amikor Vance-re került a sor: a házelnök gyöngéden kezét szorította Diane-nel, majd pár szót váltott vele.

Danny várt még egy kicsit, aztán beállt a sorba.

Néhány régi ismerős odaköszönt.

Az 1795 óta létező Blount megye az akkori kormányzóról, Maryville, a megyeszékhely a kormányzónéról kapta a nevét. Hiúságok hiúsága. A föld a csiroki indiánoké volt, amíg el nem lopták tőlük a Virginiából és Észak-Karolinából nyugat felé kirajzó farmerek. Dannynak volt néhány őse ezek között az energikus telepések között. A táj bujázöld volt, az erdős dombok hullámzó tengerként nyúltak a messzeségbe. Itt a Blue Ridge-hegység határozta meg a világot, és a sok nemzeti parkban rég felhagytak a fakitermeléssel. Kétszáz templom volt a megyében, ami azért rekord a maga módján. Blount megye leghíresebb lakosa alighanem ő maga, szoros versenyben a második helyezett Alex Sherwooddal. Ám itt a barátai között nem volt sem elnök, sem hajdani elnök. Senki sem nevezte ifjabb Robert Edward

Danielsnek. Csak Danny volt, a hapsi, aki a maryville-i városi tanácsban dolgozott valamikor.

Neki tetszett így.

Rajta volt a sor. Odalépett Diane-hez, aki sikkos fekete ruhát viselt fekete csipkefátyollal, és egy köteg papír zsebkendőt szorongatott kesztyűtlen kezében. Danny lehajolt, és résztvételt.

– Köszönöm, hogy eljöttél – mondta az özvegy.

Danny sose szívelte igazán Diane-t, mint ahogy az sem őt. Most meg kellene fognia a kezét, vagy mondania kellené valamit, de ő sose volt érzelmős és nyúlkalós fajta. Csak annyit mondott: – Hiányozni fog.

– Kérlek, gyere majd el a házhoz – mondta Diane.

Danny nem tervezett be semmiféle temetés utáni összeröffenést, mert szerette volna megúszni Diane-t és az üres fecsegést, amellyel Kelet-Tennesseeben körítik a temetéseket, de nem akart jelenetet.

– Okvetlenül megteszek mindent.

Nem állt szándékában.

Kimenekült a sátorból, és sietni kezdett az esőben az autójához. Túl sok volt az emlék ebben a temetőben. Nagybácsik, nagyszülők, szülők: mindet ide temették.

És volt még egy sír.

A lányáé.

Tíz éve halt meg egy tűzben. Azon az éjszakán belőle és Pauline-ből is meghalt egy darab. Egyetlen gyermekük volt, és utána nem született több. Egy nap nem telt el úgy, hogy Danny ne gondolt volna rá, holott évek óta nem járt ki a sírjához. Házassága nagyrészt azért ment tönkre, mert nem volt hajlandó tudomásul venni ezt a tragikus halált.

Elfordult a tömegről, és elindult a csendes, árnyékos, ázott temető egyik ösvényén a szobrok és sírkövek között. Délről közelítette meg a fákkal benőtt buckát, ahova a lá-

nyát temették az öreg tölgy alatt. A pázsit sűrű volt és rövid, szép rendben tartották. A kőlapra, amely egy szintben volt a talajjal, egy családi és egy keresztnévet, két dátumot és két egyszerű szót írtak: SZERETETT LÁNYUNK. Zsebre dugott kézzel állt a sírnál, haját a koponyájához tapasztotta az eső, és ismét bocsánatért könyörgött.

Milyen sok idő telt el.

De még mindig úgy fájt, mintha tegnap történt volna.

Ismerős karmok marcangolták a gyomrát. Behunyta a szemét, és erőlködött, hogy ne sírjon. Egész életét arra fordította, hogy kialakítsa a keménység látszatát. Soha, semmi sem érzékenyíthette el.

Kivéve ezt.

– Beszélnem kell magával – szólalt meg egy női hang.

Danny összeszedte magát. Nem is vette észre, hogy van valaki a közelben. Odafordult, és meglátott egy asszonyt, aki ugyanúgy lehetett ötvenkilenc, mint hatvanegy. Sűrű, göndör haja és nagy, barna szeme volt.

– Kicsoda maga? – kérdezte.

– Alex barátja.

– Abból van itt ma egy csomó.

– Elnök úr...

Danny fölemelte a kezét, félbeszakította.

– Dannynek hívnak.

A nő sápadtan mosolygott.

– Jól van, Danny. Valamit tudnia kell.

A férfi várt.

– Alexet meggyilkolták.

A politikai közelharc évei megtanították Dannyt, milyen fontos a pókerarc, pláne akkor, ha a másik fél valamilyen reagálást akar kicsikarni belőlünk, így hát fapofát vágott, az esőre bízva, hogy mossza ki a szeméből a készülődő könynyeket.

– Nem felelt a kérdésemre – mondta. – Ki maga?

– Beszélnem kell magával. Négyszemközt.

Mivel az asszony továbbra sem válaszolt, Danny megkérdezte: – Miért hiszi, hogy Alexet meggyilkolták?

– Mert nincsen más logikus magyarázat.